1942 Yılının En Modern ÇOCUK Gazetesi

AFACAN

7 1/2 Kuruş

Perşenbe günleri çıkarılır

Yıl 10 - 26 İkinci Teşrin 1942 - Sayı 18

Yazan: Welles

Çeviren: Vahdet Gültekin

— Geçen sayıdan devam —

Bu sırada dışardan bir ses duydular. İkisi de birer adım geriliyerek kulak kabarttılar:

Kapı birdenbire açıldı ve içeri şef girdi.

Rudolf ilk bakışta ikisini de görmüştü. Sonra gözlerini kadının üzerine dikerek:

— Demek burada idin ha? dedi.

Roxana Rudolfu görür görmez biran duralamıştı. Ne yapacağını evvelâ birden bire kestirememiş, bir ona, bir Cabal'a bakınmıştı. Sonra soğukkanlılığını tekrar ele alarak, tayyareciyi işaret etti:

Rudolf, vaziyetin icap ettireceği kadar fazla bir hiddet göstermiyordu ve bu Cabal'i âdeta hayrete düşürdü. Kendi kendine:

— Kendisini görmiye gelmiştim, dedi. Biraz konuştum, çıkmak üzere idim...

«Bu sakın danışıklı döğüş olmasın?» diye düşündü.

Rudolf ona kısa bir bakış attıktan sonra yine Roxana'ya döndü ve:

— Hadi git öyle ise, dedi.

Kadın, tayyareci ile fazla alâkadar olmuyormuş gibi bir hal takınarak:

— Zaten konuşacak bir şeyim yok ki, dedi. Memleketine dair bazı şeyler sormıya gelmiştim. Hem senin için de faydalı olabilecek malûmat aldım. Meselâ, sen burada böyle dolaşıp dururken asrada tayyarelerin hazırlandığından haberin var mı?

— Basrada mı?

— Basrada ya, karargâhlarında. Bir emir üzerine hepsi havalanmıya hazır. Rudolf korkulu bir bahse dokunulmuş gibi ürkerek sözü kısa kesmek istedi ve:

— Bunlar erkeklerin konuşacakları şeyler, dedi.

O zamana kadar hiçbir şey söylememiş olan John Cabal, vaziyetin gerginliğinin biraz kırıldığını görerek söze karıştı:

— Bayan beni büyük bir imtihandan geçirdi. Fakat, zannedersem, cevaplarım hakkımda tam numara verilmesine yaradı. Yalnız benim hakkımda değil, memleketim hakkında da. Basradaki tayyareler, hakikaten, arı gibi şimdi kovanlarının etrafında toplanmış duruyorlar. Bir gün olup, hattâ belki de pek yakında, sürü sürü buralara gelecekler. Seslerini daha şimdiden burada işitebilirsiniz...

Rudolfun zihni yine karma karışık olmuştu. Sanki Cabal'in bahsettiği arılar başının etrafında dolaşıyormuş da elile onları kovmak istiyormuş gibi bir hareket yaparak:

— Ehemmiyeti yok, dedi. Gelirlerse gelsinler.

Roxana gözlerini açarak:

— Ne diyorsun? diye haykırdı. Senin bir tek tayyaren bile yok şimdiki halde. Onlara nasıl karşı koyabilirsin?

— Yalan canım! Tayyarelerin geleceği falan yok! Bunlar hep bizi korkutmak için...

Rudolf bu sözlerile, John Cabal'ın söylediklerinden hakikaten endiyeşe düşmüş olduğunu gösteriyordu.

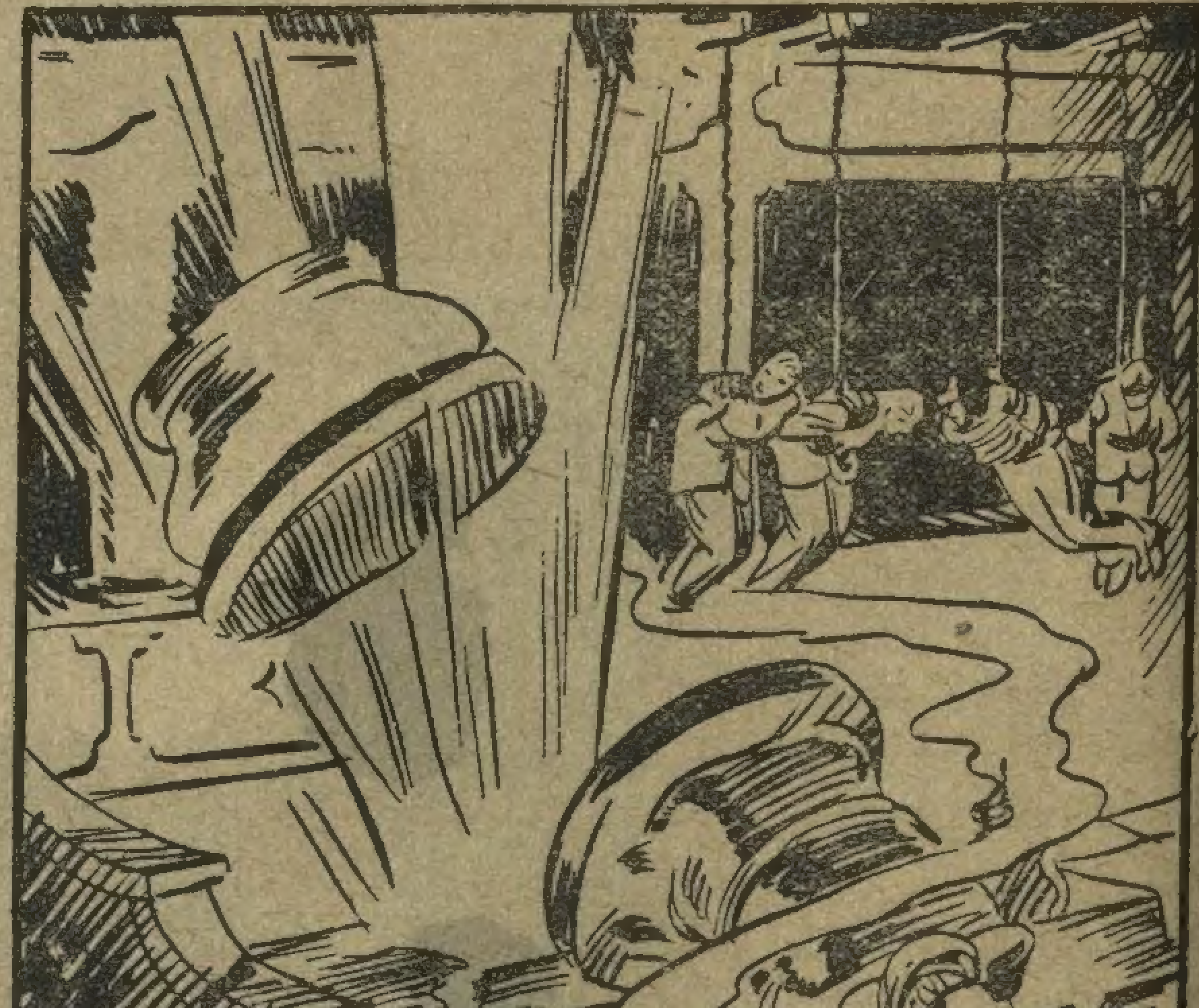

Roxana, son sözünü söylüyormuş gibi bir hal alarak:

— Bilmem, dedi, bana kalırsa bu tayyareci milletle anlaş ve Cabal'ı serbest bırak. Bu suretle bizim de başımız rahat eder.

Bu bahsin böyle uzamasından Rudolfun canı sıkılmıştı. Sert bir sesle:

— Şimdi siyasî müzakereleri bırak da sen buradan git bakalım.

Sonra kapıyı açtı ve Roxana'ya yol gösterdi. Kadın, Cabal'a baktıktan sonra başını önüne iğdi ve yavaş yavaş odadan çıktı.

Rudolf, Roxana çıkıp kapıyı arkasından kapadıktan sonra Cabal'e döndü:

— Sizinle ne konuştuğunu bilmiyorum, dedi, belki bilmeme de lüzum yok. Benim asıl meselem sizinle. Şimdiği halde bunun üzerinde de fazla durmak istemiyorum. Biraz evvel, kovan etrafında dönen arılardan falan bahsettiniz ama, ne söylemek istediğinizi pek iyi anlayamadım. Anlamaya da lüzum görmüyorum. Çünkü, şimdiki halde bildiğim bir şey varsa o da şu: Siz bizim elimizde esir bulunuyorsunuz. Hattâ yarından itibaren, arkadaşınız Gordon size ihtiyaç görmeden işlerine devam edecek... Anladınız mı?

VIII

Ertesi gün Rudolf, Cabal'in tayyare tamir meydanına gönderilmemesi emrini vermişti. Gordon şimdi orada tek başına çalışıyordu. Cabal'in gönderilmemesine sonra Gordon kendisine gidip:

— Tamir ettiğim tayyarelerden biri tamamile hazır, doktor Harding de kâfi itiraz etmemiş ve Rudolfun adamlarına:

— Zarar yok, demişti. Ben ondan öğreneceğimi öğrendim, artık tek başıma çalışabilirim.

unun üzerine Rudolfa da itimat gelmiş ve Gordon'un yanında muhafız bulundurmıya lüzum görmemişti. Yalnız, öğleden miktarda benzin yaptı. Tayyare ile bir tecrübe uçuşuna çıkmak istiyorum, dediği zaman, Rudolf ona bunun için müsaade vermiş, fakat tayyareye, onun arkasına oturmak ve hareketini kontro letmek üzere bir muhafız bindirmişti.

Rudolf, Gordonu tayyareyi elli metreden yükseğe çıkarmamak ve meydanın hudutlarını geçmemek emrini vermişti. Muhafazada tayyareci bu emri dinlemediği takdirde ihtar etmesini, elindeki tabanca ile onu korkutmasını, eğer hakikaten tayyareyi alıp kaçmak yolunu tutacak olursa öldürmesini tenbih etmişti.

Tayyare yerden elli değil, belki vetmiş, yetmiş beş metreye yükselmişti. Motör de çok kuvvetli çalışıyor, sürati gittikçe fazlalaşıyordu. Muhafız buna itiraz etti ve elindeki tabancayı Gordona doğrultarak:

— Devamı gelecek sayıda —

Bir Paraşütte İKİ KİŞİ

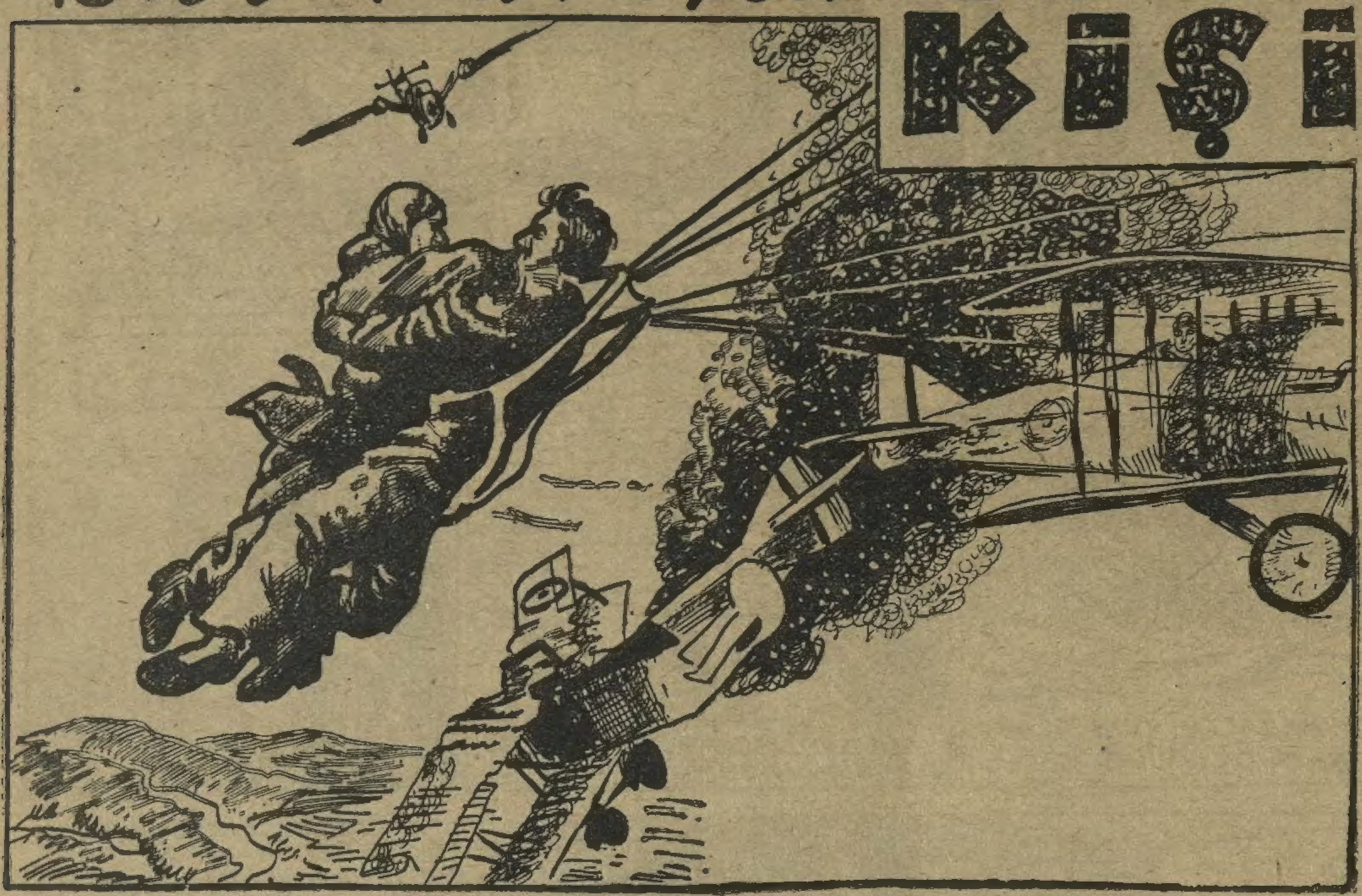

Hava karargâhında yedek nöbetçi olarak iki kişi idiler. Uçmanlar, bir gün evvel düşman ülkesine yaptıkarı bombardıman uçuşundan eksiksiz olarak ve başarı ile dönmüşler ve komutanları onlara o gece için izin vermiş, yakındaki şehre yollamıştı.

Karargâhın hava topçuları, gözeticileri, ışıldakçıları, telsizcileri hep vazife başında idi ve yeryüzünün göğe açılmış olan bu gözleri uyumadan bekliyorlardı.

Yalnız, o gece için keşif uçuşu falan yapılmıyacağına göre, uçmanlardan iki nöbetçi bulunması yeterdi. Nobetçi olarak bırakılan uçmanların da herbiri birkaç kişiye bedel çok yaman ve yiğit delikanlılardı. Bunlardan birine arkadaşları Yılmaz teğmen adını vermişlerdi. Öteki de Çelik Kanat adı ile tanınmıştı.

Gece yatmış, uyuyorlardı. Fakat uçmanların uykusu da hafiftir ve hepsi tetik üzerinde yatarlar. Birdenbire telefon çadığı zaman ilk önce yerinden yılmaz teğmen sıçradı. Çelik kanat da doğrulmuştu.

Telefonu açan teğmen konuşmaya başladı ve sonra:

— Bir dakika! diyerek telefonu arkadaşına uzattı:

— Seni istiyorlar.

Telefonu arkadaşına verirken elleri titriyordu. Çünkü işittiği haber arkadaşının hesabına kendisini de üzmüştü: Çelik kanada evinden telefon ediyorlardı ve evlerinde bir hasta bulunduğunu, çabuk gelmesini söylüyorlardı. Teğmen, bu haberi arkadaşına kendisi söylemeğe çekinmiş ve telefonla doğrudan doğruya onun kanuşmasını istemişti.

Çelik kanat, telefonda söylenenleri dinledi, bir şeyler sordu, sonra:

—Pekâlâ, geliyorum, şimdi! diyerek kapadı.

Arkadaşına dönerek:

— Beni evden çağırıyorlar, acele gitmem lâzım, dedi.

Yılmaz teğmen:

— Biliyorum, dedi. Telefonu açar açmaz bana da söylemişlerdi. Hadi kardeşim, sen durma, git.

— Fakat komutana haber vermek lâzım. O izin vermeden nasıl gidebilirim!

— Doğru söylüyorsun. Fakat komutanın sana izin vereceği muhakkak.

— Olsun. Bir kere ona söylemem lâzım.

— Pekâlâ, telefon edelim.

Telefon ettiler. Komutan çelik kanada izin verdi ve nöbetçi olarak yalnız arkadaşını bırakarak gitmesini söyledi.

Telefonu kapamışlardı ki, telsiz işlemeğe başladı. Telsiz memurunun, alay komutanlığıdnan alarak verdiği bir emirdi. Deniliyordu ki:

«— Düşmanın toprakları üzerinde bu gece bir keşif uçuşu yapılması lâzım. Nöbetçi uçmanlar hemen uçuşa çıksınlar.»

Bu haberi alınca iki arkadaş birbirlerine bakıştılar ve çelik kanat arkasından çıkarmakta olduğu üniformasını tekrar giymiye koyuldu.

Yılmaz teğmen:

— Niçin? diye sordu. Sen eve gitmiyor musun?

— Nasıl gidebilirim? Vazife aldık.

— Fakat daha evvel izin aldın.

— Evet ama, bence vazife her şeyden üstündür ve vazifesini seven bir adam onu sade kendisinden istenildiği zaman değil, emir almadığı zaman da yapar.

— Güzel düşünüyorsun ama, kardeşim, seni evinden de bekliyorlar ve orada bulunman da yurt hizmetinde kadar mühim.

Çelik kanat:

— Hayır, hayır, dedi. Ne kadar mühim olsa, vatan hizmeti kadar mühim olamaz. Sonra, eve gitmekle bir iyiliğim dokunacağını zannetmiyorum. Bu sadece bir his meselesi. Halbuki, vazifemin benden beklediği işi yapacak olursam herhalde yurduma daha yararlı bir şey yapmış olurum. Akıl da bunu tercih etmemi söylüyor.

Çelik kanat ne söylese arkadaşını kandıramıyordu. Elbiselerini giymişler, başlıklarını uçağı hazırlamıya başlamışlardı. Bir yandan bu hazırlıkları görüyorlar, bir yandan da işin münakaşasını yapıyorlardı.

Yılmaz teğmen birdenbire arkadaşını kandıracak bir şey bulduğunu düşünerek:

— Bana bak, kardeşim, dedi. Senin benimle beraber gelmende bu kadar ayak diremen beni bir parça kızdırıyor da:

— Neden?

— Neden olacak! Bu hareketle sanki sen bana, «tek başına keşif uçuşu yapamazsın. Benim yardımıma muhtaçsın. İlle ben de geleceğim, der gibisin. Beni, tek başıma bir keşif uçuşu yapamıyacak kadar beceriksiz, yoksa korkak mı sanıyorsun?

Arkadaşının içinden alay ederek, fakat dısından büyük bir ciddiyetle söylediği bu sözler celik kanadı bir dakika düsündürdü: Hakikaten onun kalbini mi kırmıstı? Israr edecek olursa ihtimal ki onu daha fazla darıltacaktı.

— Peki, dedi. hakkın var. Ben gidiyorum. Tanrı yolunu açık etsin. Yarın görüşürüz.

***

Çelik kanat demis ve arkadasının yanından ayrılmıstı. Fakat sehre gitmiyordu. İçinde vazife askı o kadar dayanılmaz bir ates halinde yanmıya baslamıstı ki muhakkak bu ucuşta arkadaşı ile beraber buunmak istiyordu.

Gider gibi yaptı ve bir kenara saklandı. Sonra, arkadasının bir sey amak üzere iceri girdiği bir sırada tayyarenin yanına kostu ve gizlice içine girip görünmez bir şekilde bir kenara saklandı.

Biraz sonra ucak havalandığı zaman yılmaz teğmen kendisini yalnız sanıyordu, ama, hakikatte arkadası ile beraberdi.

Kesif ucusu, sandıkları kadar kolay olmadı ve düsman toprakları üzerine geldikleri zaman, karsı tarafın ucaklarının havalandığını görünce çelik kanat iki yönden sevindi:

Birincisi, istediği gibi zorlu bir çarpısma yapacaklardı; ikincisi bu zorlu savas esnasında arkadaşını yalnız bırakmamıs olacak ve belki ona çok zor bir zamanda büyük yardımı dokunacaktı..

Çelik kanat, bunları düşünerek oturduğu yerden biraz doğruldu. Ucağın gürültüsü arasında kendisinin kıpırdanısını arkadaşının isitmesine imkân yoktu. Karanlıkta onu görmesi de kabil değildi. Onun

(Devamı 9 uncu sahifede)

DENİZLERİN DİBİNDE

Engin denizler şimdiye kadar, birçok macera düşkünlerine mezar olduğu gibi, nice hazine ve defineleri de yutmuştur. İnsanlar, büyük yelkenlilerle enginlere açıldıkları gündenberi, gözlerini bürüyen hırsın alevlerini ancak sularda söndürebilenler ve kendileri ile beraber servetlerini de denizlerin dibine gömenler az değildir.

Hele, Amerika keşfedilip de Avrupalılar oraya akın etmiye başladıkları günler, Atlas Okyanusunda batan büyük yelkenlilerin sayısı sonsuzdur. Bunlardan, hele Amerikadan altın yüklü olarak gelirken batan gemiler, dalgaların derinliklerinde hâlâ birer gizli define gibi uyumaktadır.

İşte, bundan birkaç yıl önce, 1795 yılında, Amerikadan, altın yüklü olarak İspanyaya gelirken Asor adaları yakınlarında batan «Fra Diavolo» gemisinin altınlarını aramak için işe girişmişlerdi. O zamana kadar, bu geminin oralarda battığı biliniyordu. Yalnız içinde bulunduğundan kimsenin haberi yoktu. Çünkü gemiye yolda korsanlar saldırmasın diye, Amerikadan kalktığı zaman, içinde altın olmadığını söylemişler ve herkesi buna inandırmışlardı.

Onun için «Fra Diavolo» İspanyaya gelmek üzere, Avrupaya yakınlaştığı bir sırada, Asor adaları yakınlarında battığı zaman, herkes bu kazada ölen birkaç kişiye acımış, fakat içinde altın yok diye düşündükleri için kimse gemi ile beraber denizin dibine büyük bir servetin de sürüklendiğini aklına getirmemişti.

Bunu gemiden kurtulan o birkaç kişi de bilmiyordu. Çünkü bunlar gemicilerdi ve belki korsanların adamıdır diye, onlara da gemiye altın yüklendiği söylenmemiş ve öğrenmelerine meydan verilmemişti.

Yalnız, aradan bir buçuk asır kadar bir zaman geçtikten sonra, bir gün Amerikada ölen zenginlerden birinin, bıraktığı kâğıtlar karıştırılırken, bir mektup buldular. Bu mektubun tarihi 1795 yılı idi ve o ölen adama da babasından kaldığı anlaşılıyordu. Bir buçuk asır önce yaşamış olan bu adam oğluna yazdığı bu mektupta:

«Bundan altmış yıl evvel, ben daha 19-20 yaşlarında bir delikanlı iken, Perude çalışmış, altın çıkarmıştım. Bunları Avrupaya götürmek ve karşılığını para olarak bana göndermesi için bir arkadaşıma verdim. O «Fra Diavolo» vapuruna bindi, gitti. Fakat gemi Avrupaya varmadan battı. O günden beri bir fırsatını bulup bu altınları çıkarmak yolunu aradım. Fakat muvaffak olamadım. Bugün ben artık ölmek üzereyim. Bu arzumu sen yerine getirmiye çalış.»

Demek oluyordu ki, babasından bu mektup kalan adam da büyümüş, aynı işi yapmak için fırsat kollamış, bir türlü muvaffak olamamıştı.

O, kimsesi olmadığı için mektubu kâğıtlarının arasında bırakmış, ve bu sırrı başkasına da hiç açmamıştı. Tesadüfle bu kâğıt ele geçmiş olmasaydı, hâdise tarihin karanlıklarına gömülü olarak kalacaktı.

Asor adaları yakınlarında batan «Fra Diavolo» gemisinde altın bulunduğu böylece anlaşılınca, birkaç iş bilir kimse ise giriştiler. Bir gemi tuttular. Bunun içine en becerikli dalgıçları yerleştirdiler ve Asor adalarına doğru yola çıktılar. Bu dalgıçlar hep böyle, batmış gemilerdeki kıymetli şeyleri çıkarmak işinde çalışan kimselerdi ve bu işin kurdu olmuşlardı. Gemiden aşağıya iniyorlar, başlıklarının üzerindeki lâmbanın aydınlığı altında denizin dibini iyice arıyolar ve buldukları altın yukarı çıkarıyorlardı. Onlara, ücretlerinden başka, buldukları şeyin değerine göre ayrıca bir para vermek de âdet olmuştu.

Vapur «ra Diavolo» nun battığı yeri haritada sapıtmayıp oraya demirledikten sonra dalgıçlardan en ustası aşağıya indi. O etrafı gözden geçirmek, tehlike bulunup bulunmadığını görecek, sonra, icap ederse öteki dalgıçlara da haber verip onları da aşağıya indirecekti.

Dalgıçlar denize indikleri zaman onları yukarıya bağlayan iki ip vardır: Biri onları lüzum olursa yukarı çekmek içindir, öbüründen de hava gider. Yalnız, daha iyi dalgıç takımlarında bu hava borusuna bir de elektrik teli konulmuştur. Buradan giden cereyan da dalgıcın başlığındaki lâmbayı yakarak onun, önünü görmesini mümkün kılar. Altın aramıya inen dalgıçlar ekseriya böyle başlık kullanırlar. o dalgıç ustası da öyle hazırlanmış bulunuyordu.

Dalgıç vapurdan aşağıya salıverildikten biraz sonra, gemicilerden biri:

— Bakın, dedi, uzaktan bir motör geliyor.

Hakikaten, oralarda pek alışık olunmıyan bir hâdise olarak, büyükçe bir motör görülmüştü. Ona doğru bakanlar:

— Balıkçı motörü olacak, dediler ve başlarını çevirdiler.

Halbuki, onu ilk gören ve şüphelenen gemici, gözünü oradan ayırmamış, ve motörün arka tarafından denize bir dalgıç indirildiğini de keskin gözlerile farketmişti. Fakat sözünü kimseye dinletemedi, kendisi ile alay ettiler.

Gemici doğru görmüştü ve kuşkulanmakta haklı idi. O anda denizin dibinde olanları görseler arkadaşları da ona hak verirlerdi:

Dalgıç ustası denize inip, başlığının tepesindeki lâmbayı tutarak etrafı arar aramaz, bir buçuk asır önce batmış geminin artık çürüyüp toz haline gelmiş yığınlarını görmekte güçlük çekmedi. Hele üzerinden bir buçuk değil, yüzlerce asır geçse paslanmıyan altınlar parıl parıl parlıyordu.

Dalgıç, yukarı çıkıp da sadece altınları bulduğunu haber verecek yerde, biraz altın alıp onlara göstermeyi daha güzel bir fikir buldu ve altınlara uzanmak için bir hamle yaptı.

Bu sırada yabancı motörden gizli olarak inmiş olan korsan dalgıç ona yaklaşmış ve onun, altınları bulduğunu da görmüştü. Kaybedilecek vakit yoktu, hemen elindeki kamayı kınından çekti ve dalgıca yukarıdan hava verme lâstik boruyu kesmek üzere elini uzattı.

Bir dakika sonra, dalgıç havasız kalarak, boğulacak, denizin dibinde yere yuvarlanacak ve onun yerine, altınları kendisi alarak, motöre çıkacaktı.

Fakat, böyle olmadı. Korsan dalgıç kamasını uzatıp ötekinin hava borusunu tam keseceği sırada kendisi yere yuvarlandı. Kazma kuyuyu kendin düşersin, dedikleri gibi, bu korsanın da, başka yapmak istediği felâket kendi başına gelmişti. Arkasından tam başının üzerine bir köpek balığı gelmiş ve onun tâstik borusunu kesmişti.

(Devamı 11 inci sahifede)

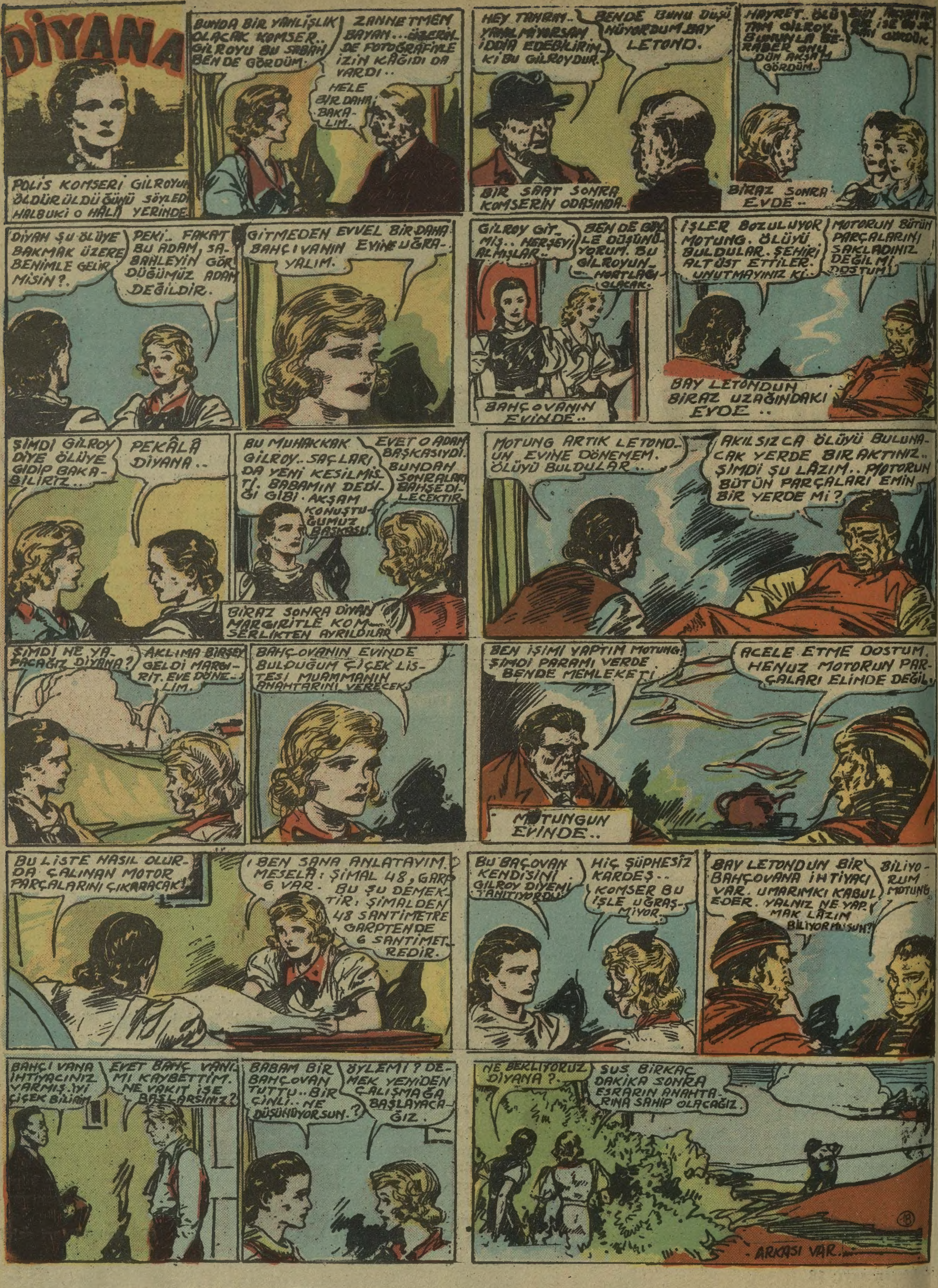
DİYANA
POLİS KOMSERİ GİLROYUN ÖLDÜRÜLDÜĞÜNÜ SÖYLEDİ HALBUKİ O HÂLÂ YERİNDE
BUNDA BİR YANLIŞLIK OLACAK KOMSER.. GİLROYU BU SABAH BEN DE GÖRDÜM.
ZANNETMEM BAYAN... ÜZERİNDE FOTOĞRAFIYLE İZİN KÂĞIDI DA VARDI..
HELE BİR DAHA BAKALIM.
BİR SAAT SONRA KOMSERİN ODASINDA..
HEY TANRIM.. YANILMIYORSAM İDDİA EDEBİLİRİM Kİ BU GİLROYDUR.
BENDE BUNU DÜŞÜNÜYORDUM BAY LETOND.
BİRAZ SONRA EVDE..
HAYRET.. ÖLÜ TAM GİLROY.. BUNUNLA BERABER ONU DÜN AKŞAM GÖRDÜM.
DİYAN ŞU ÖLÜYE BAKMAK ÜZERE BENİMLE GELİR MİSİN?.
PEKİ.. FAKAT BU ADAM, SABAHLEYİN GÖRDÜĞÜMÜZ ADAM DEĞİLDİR.
GİTMEDEN EVVEL BİR DAHA BAHÇIVANIN EVİNE UĞRAYALIM.
BAHÇOVANIN EVİNDE..
GİLROY GİTMİŞ.. HERŞEYİ ALMIŞLAR..
BEN DE BÖYLE DÜŞÜNÜYORUM. BU GİLROYUN MORTLAĞI OLACAK.
BAY LETONDUN BİRAZ UZAĞINDAKİ EVDE..
İŞLER BOZULUYOR MOTUNG. ÖLÜYÜ BULDULAR. ŞEHİRİ ALTÜST ETTİLER. UNUTMAYINIZ Kİ.
MOTORUN BÜTÜN PARÇALARINI SAKLADINIZ DEĞİL Mİ DOSTUM!
ŞİMDİ GİLROY DİYE ÖLÜYE GİDİP BAKABİLİRİZ..
PEKÂLÂ DİYANA..
BU MUHAKKAK GİLROY.. SAÇLARI DA YENİ KESİLMİŞTİ. BABAMIN DEDİĞİ GİBİ. AKŞAM KONUŞTUĞUMUZ BAŞKASI.
EVET O ADAM BAŞKASIYDI. BUNDAN SONRALARI BAHŞEDİLECEKTİR.
BİRAZ SONRA DİYAN MARGIRITLE KOMSERLİKTEN AYRILDILAR
MOTUNG ARTIK LETONDUN EVİNE DÖNEMEM. ÖLÜYÜ BULDULAR..
AKILSIZCA ÖLÜYÜ BULUNACAK YERDE BIRAKTINIZ.. ŞİMDİ ŞU LÂZIM.. MOTORUN BÜTÜN PARÇALARI EMİN BİR YERDE Mİ?
ŞİMDİ NE YAPACAĞIZ DİYANA?
AKLIMA BİRŞEY GELDİ MARGIRİT. EVE DÖNELİM.
BAHÇOVANIN EVİNDE BULDUĞUM ÇİÇEK LİSTESİ MUAMMANIN ANAHTARINI VERECEK.
MOTUNGUN EVİNDE..
BEN İŞİMİ YAPTIM MOTUNG! ŞİMDİ PARAMI VERDE BENDE MEMLEKETİ
ACELE ETME DOSTUM. HENÜZ MOTORUN PARÇALARI ELİMDE DEĞİL.
BU LİSTE NASIL OLURDA ÇALINAN MOTOR PARÇALARINI ÇIKARACAK!
BEN SANA ANLATAYIM. MESELÂ: ŞİMAL 48, GARP 6 VAR. BU ŞU DEMEKTİR: ŞİMALDEN 48 SANTİMETRE GARPTENDE 6 SANTİMETREDİR.
BU BAÇOVAN KENDİSİNİ GİLROY DİYEMİ TANITIYORDU.
HİÇ ŞÜPHESİZ KARDEŞ.. KOMSER BU İŞLE UĞRAŞMIYOR.
BAY LETONDUN BİR BAHÇOVANA İHTİYACI VAR. UMARIMKI KABUL EDER. YALNIZ NE YAPMAK LÂZIM BİLİYORMUSUN?
BİLİYORUM MOTUNG
BAHÇIVANA İHTİYACINIZ VARMIŞ. İYİ ÇİÇEK BİLİRİM
EVET BAHÇVANIMI KAYBETTİM. NE VAKIT İSE BAŞLARSINIZ?
BABAM BİR BAHÇOVAN TUTTU.. BİR ÇİNLİ.. NE DÜŞÜNÜYORSUN.?
ÖYLEMİ? DEMEK YENİDEN ÇALIŞMAĞA BAŞLAYACAĞIZ.
NE BEKLİYORUZ DİYANA?
SUS BİRKAÇ DAKİKA SONRA ESRARIN ANAHTARINA SAHİP OLACAĞIZ.
ARKASI VAR.

AVCI BAYTEKİN
BAYTEKİN VE ARKADAŞLARI ZALİM KARNAKI YOK ETTİKTEN SONRA ŞİMDİDE İNSAN BAŞI AVCILARINDAN KURTULMAĞA ÇALIŞIYORLARDI...
DOSTLARIMIZIN MOTÖRÜ BİR SAVAŞ SANDALINA ÇARPARAK BATTI.
VAHŞİ İNSAN AVCILARI TEKRAR CESARETLE GELDİLER. MÜTHİŞ, KORKUNÇ SESLER ÇIKARARAK AVLARININ ÜZERİNE ATILDILAR.
ÇOK ŞÜKÜR, KAYIKTA KURŞUNLARI İLE İYİ BİR SİLAH BULUNUYORDU. BAYTEKİN BUNUNLA AVCILARI DURDURABİLDİ. ARKADAŞLARI BU SURETLE SAHİLE ÇIKTI...
JÜDİTH, LİLİ... ŞU YÜKSEK ÖKÇELERİNİZİ FIRLATINIZ. BİZİ TAKİBEDENLERDEN ANCAK SÜRATLA KOŞARSAK KURTULABİLİRİZ..
BAYTEKİN VE ARKADAŞLARI ZALIM KARNAK HAYDUT YATAĞINI YIKTIKTAN SONRA ŞİMDİDE İNSAN AVCILARINDAN KURTULMAK İÇİN GECE, GÜNDÜZ KAÇIYORLARDI. HATTA YİYECEKLERİDE KALMAMIŞTI..
İÇLERİNDE KENDİNİ KAYBETMİYEN YALNIZ BAYTEKİNDİ. ARKADAŞLARINDA HİÇ KUVVET KALMAMIŞTI..
BU UZUN TECRÜBELER, ONU FENA BİR DÜŞÜNCEYE DOĞRU SÜRÜKLEMEĞE GÖTÜRÜYORDU.. YAMALI ELBİSELER.. SON DERECE ZAYIFLAMIŞ VÜCUT.. FAKAT BUNLARIN İÇİNDE ZAPTOLUNMAZ BİR ÜMİT YAŞIYORDU.
İKİ HAFTA AKLA GELMİYEN EZİYETLERDEN SONRA NİHAYET SEYYAHLAR BAŞ AVCILARININ DAĞLIK HUDUDUNA GELDİLER. GÖZLERİNİN ÖNÜNDE MAMUR VAHALAR, ŞEHİRLER GÖRÜLÜYORDU..
AÇLIKTAN, YORGUNLIKTAN YARI ÖLÜ BİR HALDE, BAYTEKİN, LİLİ, ZALİMİN YEĞENİ JÜDİTH NİHAYET VALİNİN KONAĞINA VARARAK ONA MÜSAFİR KALDILAR. BİR DOKTOR HERGÜN KENDİLERİNİ TEDAVİ EDİYORDU..
BAYTEKİNİN SIHHATİ OLDUKÇA İYİCEDİR BAY VALİ... ESKİDEN DAHA TEHLİKELİ İDİ.. SİZE HER ZAMAN HABER VERECEĞİM.
BİR HAFTA SONRA BAYTEKİN ARTIK BAHÇEDE İSTİRAHAT EDEBİLİYORDU.. İYİLEŞEN LİLİ İSE ONU BİR DAKİKA YALNIZ BIRAKMIYOR.
JÜDİTH İSE ODASINDA BİR MEKTUP YAZIYORDU: AZİZ BAYTEKİN... BU SATIRLARI OKUDUĞUNUZ ZAMAN BEN GİTMİŞ OLACAĞIM. BİZ BİRBİRİMİZE FACİALAR İÇİNDE RASLADIK. ŞİMDİ HEPSİ BİTMİŞ BULUNUYOR. AMCAM İÇİN ÖLÜMÜ PEK İYİ BİR AKIBET OLDUĞUNU SÖYLEMEKTE NE KADAR HAKLI OLDUĞUNUZU ŞİMDİ ANLIYORUM. SİZİ GÖRMEDEN GİDECEĞİM İÇİN BENİ AFEDİNİZ..
— ARKAS VAR —

(Geçen sayıdan devam)

— Tarzan beni yakalayıp hapsetti. Oradan kurtulucağımı ben bile aklıma getirmiyordum. Fakat sonra beni serbest bıraktı. Böylece, bana daha büyük zir ceza vermiş olduğunu düşünüyordu. Çünkü aklınca beni serbest bırakarak yırtıcı hayvanlara yem yapacaktı. Habuki, ben, görüyorsunuz ki, sapasağlam karşınızdayım.

Flora omuzlarını silkti:

— Ha gelmişsin, ha gelmemişsin! dedi. Biz bir şey kazanmış olmuyoruz. Kayıbımız büyüktür ve bunun senin yüzünden olduğunu zannediyoruz.

Estebanın rengi attı ve dudaklarını kemirmiye başladı. Arkadaşlarının kendisine çok kızmış olduklarını ve ona karşı büyük bir kin beslediklerini anlıyordu. Buna belki pek o kadar değer vermiyecekti. Fakat eskiden kendisini tutan Floranın da şimdi ona karşı kızgın davrandığını görüyordu ki onu asıl bu, kalbinden vurmuştu.

Fakat kendi kendine:

«Ne de olsa, benim altınları nereye sakladığımı keşfedemezler. Onlar nasıl olsa benim» diye düşünerek biraz ferahlamıya çalıştı.

Esteban ilk önce, Florayı ötekileri bırakıp yalnız kendisile gelmiye ve altınları beraber paylaşmıya kandırmayı düşünmüştü. Fakat şimdi görüyordu ki Flora da ötekilerin tarafını tutmuş ve eskiden kendisine karşı olan sevgisini kaybetmişti.

Esteban yine kendi kendine:

«Ne yapayım! diye düşündü. Canı isterse! Eğer Flora onlarla beraber olursa ben de altınları tek başıma kendim alırım. Böylesi daha iyi!»

Yalnız, içinde bir korku vardı: Vezirilerin altınların nereye saklandığını biliyorlardı. Ya ondan ayrıldıktan sonra oraya gidip altınları alırlarsa ne yapacaktı? O zaman, bu kadar çalışıp uğraşması boşa gitmiş olacak, avucunu yalamaktan başka bir şey yapamıyacaktı. Buna karşı bir şey yapmak lâzımdı. Fakat bu işi tek başına yapamazdı. Acaba yanına ortak olarak kimi alsaydı?

Arkadaşlarının kendisine kızgın kızgın baktıklarının farkına varmamış gibi davranarak, onların arasına oturdu.

Fakat, Kraski daha fazla dayanamadı ve arkadaşlarının kendi diile ortaya koyarak:

— Doğrusunu istersen, Esteban, dedi, biz şu kanaatteyiz: Bizim muvaffakiyetsizliğe uğramamızda kabahatli biri varsa o da, Buberle beraber sensin. Se nyokken biz, zararımızı kapatmak için bir şey yapmayı düşündük ve aramızda karar verdik. Fakat bunu yapmak için bizim sana ihtiyacımız yok. Eğer istersen sen yine bizimle beraber gelebilirsin. Fakat altınları aramızda paylaşırken sana pay ayırmıyacağız. Çünkü bunu istemiye senin hakkın yok.

İspanyol gülümsedi ve omuzlarını silkeliyerek:

— Pekâlâ, dedi. Sizinle beraber geleceğim ama, altınlardan kendime pay istemiyeceğim. Mademki benim buna hakkım olmadığını düşünüyorsunuz, benim bir diyeceğim kalmaz.

Onun böyle sakin bir cevap verişi ötekilerin biraz sinirlerini yatıştırdı. Halbuki hakikatte Esteban içinden onlarla alay ediyordu. Çünkü onların hiçbiri altınları eskiden sakladıkları yerde şimdi yeller estiğini bilmiyordu. 250 bin liralık altın külçesi şimdi Estebanın bildiği bir yerde saklı bulunuyordu.

Estebana tatlı bir söz söyliyen ilk önce Peebles oldu:

— Doğrusu aranırsa sen hiç de fena b insan değilsindir, Esteban, dedi.

Ne yalan söyliyeyim, Tarzan seni öldü dü diye işittiğim zaman vallahi ağlayaca gibi oldum.

O zaman Bluber atıldı:

— Ben de öyle, dedi. Sade sen, ben değil, hepimiz çok müteessir olmuştuk. Daha fazla konuşmadılar, herkes yatağına çekildi.

Fakat o gece Estebanı sabaha kadar uyku tutmadı. Nasıl etsem de Vezirile gelmeden altınları sakladığım yerden ka çırsam, diye düşünüyordu. Çünkü, şimdi değilse bie, aradan birkaç gün geçtikten sonra belki Vezirilerin aklına gelir, gide altınları, sakladıkları yerden alırlardı. Zira, ondan pek de hoşnut olarak ayrılmamışlardı. İçlerindeki kızgınlığın bir kin şeklini alması kabildi.

Esteban, altınları Vezirilerden kurtarmak için oradan alıp başka yere saklamayı, düşündü. Bunu tek başına yapabilirdi. Fakat, oraların yabancısı olduğu için, ya sonra sakladığım yeri bulamazsam, diye korkuyordu. Bunun için, muhakkak bir arkadaşa ihtiyacı vardı. İki kişi olurlarsa ormanın içinde yollarını daha iyi bulurlar, altını gömecekleri yeri akıllarında daha iyi tutabilirlerdi.

Fakat bu sırrı arkadaşlarından acaba hangisine açsaydı? Daha doğrusu, onlardan hiçbirine bu işi açamıyacağını anlıyordu. Acaba, yerlilerden birisi ile meselâ yerlilerin reisi Ovaza ile konuşsa daha iyi olmaz mıydı? Tilki gibi zeki ve kurnaz olan bu yerli reis de pek güvenilecek bir adam değildi ama, denize düşen yılana sarılır dedikleri gibi, Esteban da kendisine yardımcı olarak ondan başkasını göremiyordu.

Bu kararı verdikten sonra uykuya daldı ve sabah olunca plânını tatbike koymıya başladı.

Kahvaltıda arkadaslarına, bir gün evvel oralardan büyük bir antilop sürüsünün geçtiğini gördüğünden bahsetti ve bu hayvanları avlamak için dört, beş kişi ava çıkmanın hiç de fena olmıyacağını söyledi.

Arkadasları bu teklife ses çıkarmadılar. Fakat içlerinden hiçbiri de, Estebanın tahmin ettiği gibi, ava çıkmıya hevesli değildi. Onun üzerine:

— Sizin gelmenize zaten ihtiyaç yok, dedi. Ben yanıma Ovazayı alırım. O da en iyi adamlarından bir iki kişi daha alır, gideriz.

Esteban, bu av işini Ovazaya actığı zaman, ihtiyar yerli reis pek memnun görünmedi:

— İki gün yetecek kadar etimiz var, dedi. Bence avla vakit geçirmesek de Tarzandan uzaklaşmıya baksak daha iyi olur. Av o kadar lüzumlu bir sey değil. Yolda av hayvanı bulunan baska yerlerden de geçeriz elbette, o zaman avlarız.

nun üzerine Esteban Ovazayı bir ke- çekti ve:

Dinle, dedi. Benim seni yanıma alıp ek istçyişimin asıl sebebi av değil. başka bir iş için ihtiyacım var. Bü- bir serveti ele geçireceğiz. Bu işte ba- ardım edersen elbette bn senin de pa- unutmam. Hem sana öyle büyük bir çıkacak ki ömrünün sonuna kadar t rahat geçinebilirsin.

u sözler Ovazanın hoşuna gitmişti. ı kulaklarına varıncaya kadar güle-

Peki, dedi, kabul ediyorum. Hadi gi- m.

adırların bulunduğu yerden birkaç yüz re uzaklaştıkları zaman Esteban ona mı açtı ve önlerinde uzayıp giden bir göstererek:

Şu yolu görüyor musun? dedi. Ağaç- n arasındaki bu yol daha yeni açılmış- ve bunu açanlar da Vezirilerdir. Bun- Tarzanın adamlarıdır ve Opar altınla- onunla beraber alıp götürmüşlerdir. at, ben bu altınların nereye götürül- ünü biliyorum. Onu bir yeri kazıp adılar. Şimdi bizim yapacağımız şey ları oradan çıkarıp başka yere göm- tir. Bu suretle, Tarzan ve adamları p aradıkları zaman bulamıyacaklar. dönüp geleceğiz. Buradakiler Avrupa- döndükleri zaman seninle ikimiz tek- gideceğiz ve sakladığımız yerden al- arı çıkarıp aramızda paylaşacağız.

stebanın bu sözleri üzerine yerli reisi za onun yüzüne şaşkın şaşkın baktı. ra:

— Zaten sen Tarzana o kadar benziyor- ki! dedi. Ben kaç kere kendi kendime, n için: «Bu delikanlı sakın Tarzan ol- sın?» diye düşünmüştüm. Hattâ hiç tmam, Opardan ayrıldığımız gün mlarımdan biri geldi bana senin zehir- liğini söyledi. O zaman öyle kederlen- ki, anlatamam. Sonra baktım, o gün den sonra, sen yine aramızdasın. O an da öyle sevindim, öyle sevindim ki. a, o haberi veren adamın yanıldığını ünüyordum. Fakat, bir aralık o da seni ünce yerinde durakladı. O zaman an- m ki iki Tarzan var. Fakat bunların gisi sahici, hangisi yalancı Tarzan, u bir türlü öğrenemedim.

steban:

Ben yalancı Tarzanım» demeyi kibrine iremiyerek daha dolambaçlı bir yol - :

— Sahici Tarzan ben değilim, dedi. Öl- sandığımız, fakat hakikatte bayılmış o- öteki Tarzan sahici Tarzandır. Bugün â sağ mı, değil mi, onu bilmiyorum a, o gün bir ilâçla uyutulmuştu. Fakat, de olsa, Allah beni ne onunla karşılaş- sın, ne de Vezirileri ile.

vaza:

— Ben de bunu dua ediyorum, dedi. nkü Tarzandan hepimiz korkuyoruz. ra, bütün bu anlattıklarınız da doğru , Tarzan sahiden korkulacak bir adam.

Dört bir yanlarına bakmarak, hızlı hız- gidiyorlardı. Her dakika, ha şimdi ya Tarzan, ya bir Veziri görünecek diye ödleri kopuyordu. Nihayet bir yere geldiler: Orada bir gece öncesinden ateş yakıldığı anlaşılıyordu. Fakat yine yerde kalan şeylerden anlaşıldığına göre, geceyi orada geçirenler sabahleyin erkenden yola düzülmüşlerdi.

Bunların Tarzanla adamları olduğunu söylemiye de lüzum yoktu. Onun için, artık Estebanla Ovaza korkmadan ilerliyebilirlerdi.

Ovaza:

— Daha ne kadar var? diye sordu.

Esteban:

— Bir buçuk, iki kilometre kadar bir yolumuz ancak kaldı, dedi.

Ovaza, Estebanın sözünü dinliyerek, yanına adamlarından ancak bir iki kişi almıştı. Çünkü Esteban ona:

— Defineyi ne kadar az adamla çıkarırsak hepimize pay o kadar çok düşer, demişti.

Biraz sonra, küçük çağlayanın yanında idiler. Esteban durup dört bir yanına göz gezdirdi ve altını sakladıkları yeri buldu. Hemen o yana doğru ilerlemiye başladı. Fakat bu sırada gözüne bir şey çarptı: Ovaza o yana doğru kendisinden önce adım atmıştı. O da altınların bulunduğu yeri gözü kapalı bulabilecek gibi görünüyordu.

Ovaza, adamlarına emir verdi, orasını kazdılar, altını çıkardılar, biraz daha uzak ve ağaçlar arasında bir yere götürüp yeniden gömdüler. Veziriler, gelip altını eski gömdükleri yerde bulamayınca belki başka yerleri arayacaklar, fakat burasını akıllarına hiç getirmiyeceklerdi.

Bu iş bittikten sonra Ovaza, başını gök yüzüne kaldırarak güneşe baktı ve:

— Akşama kadar yerimize gidemeyiz, dedi.

Esteban cevap verdi:

— Biliyorum. Onun için ben de zaten geceyi burada geçirmek niyetindeyim.

Altınları ele geçirip kendi bildikleri bir yere saklayan iki yalancı kahraman, artık ormanda yatmaktan bile korkmuyorlardı.

BÖLÜM XII.

Tarzan Sarayın sırrını öğreniyor

Tarzan birdenbire elini kamasına götürdü, sonra durdu. Yüzünde bir şaşkınlık belirdi. Karşısındaki adam da aynı halde, hareketsiz duruyordu. Bu, yaşlı bir adamdı. Karşı karşıya bir müddet birbirlerini baştan ayağa kadar süzdüler.

(Devamı var)

Bir Paraşütte iki kişi

— Baştarafı 4 üncü sahifede —

için, biraz daha doğrularak, uçağın arkasındaki topun başına geçti.

Yılmaz teğmen, düşman uçaklarına, makineli tüfeği ile ateş açmıştı. Bir eli uçağı kullanıyor, bir elile de makineli tüfeğini işletiyordu.

Onun ateşi ile beraber arkadan çelik kanat da topu ateşlemişti. Düşman uçakları, bire karşı on çıkmışlar ve karşılarındaki uçağı hemen al aşağı edeceklerine pek fazla güvenerek nizamsız, karmakarışık hareket ediyorlardı.

Fakat, keşif uçağının makineli tüfeği ve topu ile karşılaşınca birdenbire şaşaladılar ve ilk hamlede üçü birden tekerlendi.

Yılmaz teğmen, makineli tüfek ateşile, bir başına (!) üç düşman uçağını birden düşürdüğünü görünce sevindi ve bu sefer daha büyük bir şevkle ateş etmiye başladı.

Çok geçmedi: Üç düşman uçağı daha yuvarlandı.

Yılmaz teğmen arada sırada kendi makineli tüfeğinin ateşi arasında bir de top sesi işitiyor, fakat bunun yanına kadar yaklaşan bir düşman uçağından kendisine atıldığını düşünerek, kendi kendine gülümsüyordu:

— Bu kadar yakından ateş ettikleri halde değdiremiyorlar!

Savaş oldukça uzun sürdü ve nihayet düşman uçakları, keşif uçağını epey uzağa sürdüklerini düşünerek ve başlarına bir belâ gelmesinden korkarak geri dönmiye başladılar. Yalnız, içlerinden bir tanesi gider ayak son bir ateş açtı ve bunda, yılmaz teğmenin uçağı yaralanarak motörü durdu.

Cesur uçman, hemen arkasındaki paraşütü düzelterek, kendisini boşluktan aşağı atmıya hazırlandı.

Fakat çelik kanat ne yapacaktı? Teğmen, arkadaşının da uçakta olduğunu bilse, muhakkak ki paraşütünü ona verirdi. Çünkü çelik kanat, uçağa gizlice ve acele ile bindiği için paraşüt almamıştı.

Fakat, o zor anda soğukkanlılığını kaybetmiyen çelik kanat, hemen yerinden kalktı ve kendisini boşluğa atmak üzere olan arkadaşının boynuna sarıldı: Bir kişiyi aşağı indiren paraşüt iki kişiyi de indirdi.

Sabah olmak üzere olduğu için, ortalık biraz ağarmış ve göz gözü görmiye başlamıştı. Yılmaz teğmen bu alaca karanlıkta boynuna sarılan adamın arkadaşı çelik kanat olduğunu gördü. Fakat gözlerine inanamıyor, rüya gördüğünü sanıyordu.

Paraşüt yavaş yavaş açılarak, iki uçmanı, arkadaşlığın güzel bir tablosu halinde kucak kucağa aşağı indirirken onlar birbirlerine bakışarak gülüştüler ve birbirlerinin boynuna daha hararetle sarıldılar.

İyi bir tesadüf eseri olarak, paraşüt onları düşman topraklarına yakın bir yerde, fakat kendi memleketlerinin toprağına indirdi.

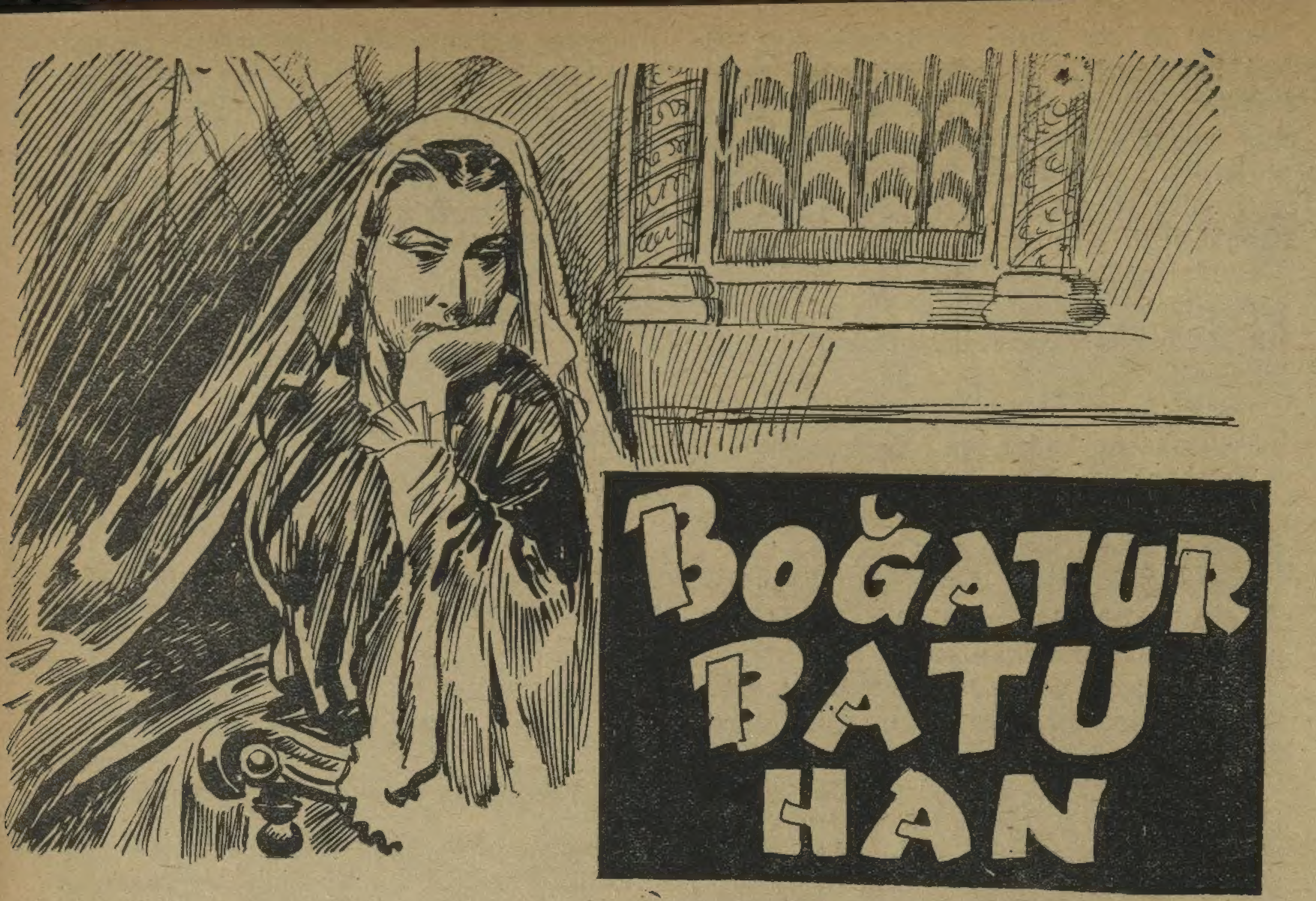

BOĞATUR BATU HAN

Yazan: Rıza Çavdarlı

— Geçen sayıdan devam —

— Ağır olsa, güler ve sana cevap verebilir miyim?

Evdoksiya şaşkın gözlerile bir ona, bir de etrafındakilere bakıyor, herkesten, her ağızdan bir şey öğrenmek istiyordu.

Fakat kocasının gülmesi, görüşmesi bir az aklını başına getirir gibi oldu. Artık sakin sakin soruyordu:

— Batucuğum doğru söyle..

— Görmüyor musun?

Evet görüyordu. Gülen, görüşen ve hiç bir şey yokmuş gibi duran kocası vardı. O dakikada bile kadınlığını unutmıyan Evdoksiya dargın sordu:

— Neye bana verdiğin vâdi tutmadın! Beni ağlatmak hoşuna mı gidiyor?

Batu, hâlâ gülüyordu:

— Bir kaza oldu! Hem seninle ilk defa tanıştığım zamanki yaradan fazla bir yara değil...

B usözler genç kadını yumuşattıkça yumuşattı.

Dudakları arasından:

— Çok şükür sağ gördüm!

Sözü fırladı.

Fakat bu teselli çok sürmedi.

Sedye çadıra getirilip de Batu han yatağına yatırıldıktan sonra, yıkanmak ve sarılmak istenilen yaralar, Evdoksiyanın gözü önüne büyük bir facianın tablosunu çiziverdi. Güzel prenses deli gibi bağırdı:

— Batu bunlar mı hafif?

Batu han hâlâ metanetini muhafaza ediyordu:

— Senin ellerinin saracağı yara ağır olur mu?

İnsanlar ne kadar azimkâr olurlarsa olsunlar, ne kadar demir kadar kuvvetli bulunurlarsa bulunsunlar, yine tabiatin emirlerine ve kanunlarına uymağa mecburdurlar.

Batu han da böyle oldu. Zorlukla gösterebildiği metanetini, muhafaza edemiyecek kadar yenilmeğe başladığını anladı.

Gözlerindeki yaşları kocasının yüzüne akıtırken kıvırcık saçlarını okşayan karısının sevimli sevimli elleri arasında, zorla güldürmeğe uğraştığı dudaklarına bir gerginlik geldi. Kapanmka istemiyen gözleri, gûya kuvvetli bir elin tazyiki altında kapanıyordu.

Müthiş bir humma başlamıştı. Batu hanın vücudü ateşler içinde yanıyor, dalgın bir uykunun içinde, durmadan sayıklıyor, yanan dudaklarından:

— Evdoksiya!

Kelimesi sık sık fırlıyordu:

O:

— Evdoksiya!..

Dedikçe, bedbaht kadın sevinçle:

— Bir şey mi istiyorsun Batu?

Diye soruyor!

Fakat bu kelimeyi söyletenin bir dalgınlık bir baygınlık olduğunu anlayınca, genç kadın küçük ellerini havaya kaldırır:

— Allahım onu kurtar!.

Der ağlardı.

Batu han, tam iki gün, iki gece kendisini bilmeden baygın yatıyordu.

Heraklios, vakadan sonra o gece ilk defa onun çadırına geldi.

Kocasının başı üzerinde, bir dakika uyku yüzü görmiyen Evdoksiyanın saçlarını okşıyarak:

— Kızım, dedi. Kader ne ise cilvesini gösterecektir! Bu kadar üzülme...

Evdoksiya derin uykudan uyanır gibi silkindi:

— Siz baba, siz mi geldiniz?

— Evet kızım!

Herakliosun halinde günahkâr insanların hali vardı:

— Kader cilvesini gösterecekmiş!... Şu başınızdaki tac için öldürttüğünüz zavallı kocamın kaderi bu mu imiş?

— Yavrum!..

— Susunuz!.

— Bizansın selâmet ve saadeti için!..

Evdoksiya birdenbire ateş kesildi.

— Siz de o da yerin dibine batsın!..

Heraklios kızına hiçbir şey dinletebilecek vaziyette değildi.

Boynunu bükerek çekildi. Biraz sonra metrepolit geldi. Onu imparator kıza gönderiyordu:

— Pederiniz, dedi. Orduyu toplamak üzere hareket etmek mecburiyetinde... Burada bulunmadığı zaman ben sizin yanınızda kalacağım! Damadının sıhhat haberini her zaman işitmek istiyor!

Evdoksiya acı acı güldü:

— İstediği yere gidebilir!

Dedi.

Aşk, her zaman baba ve ana muhabbetini yıkmış, onu yenmişti. Şimdi de Evdoksiyada aynı hal görülüyordu.

Babasına karşı söylediklerinden hiçbir azap hissetmeden, tekrar Batusunun başı ucuna geldi. Yorulmak bilmiyen gözlerini tekrar onun üzerine dikti. Bu uyuyan gözlerin bir daha açılmalarını istiyordu.

O gece de böylece sabah yaptı. Fakat Batu hanın ne ateşi kesiliyor, ne de sayıklaması bitiyordu.

Sabahleyin erkenden çadırın önünde bir patırdı peyda oldu.

Evdoksiya merakla dışarıya çıkıp baktığı zaman, bir sürü insanların geldikleri ni ve yüzlerce devenin arkalarından getirildiğini gördü.

Kafilenin başı olduğu anlaşılan bir zabit:

— İranın hazinelerini hakanımıza getirdik! Zerdüştün yıkılan ve ateşi sönen mâbedinin altınları develerin sırtlarında.

Evdoksiya acı acı güldü:

— Ne onun, ne de benim hazineye ihtiyacımız yok...

Dedi. Daha söyliyecek, emirler verecekti. Kulağına hafif fakat tatlı bir ses geldi:

— Evdoksiya?..

Derhal tanıdı. Sevgili Batusu çağırıyordu.

Batu han gözlerini açmış bakıyordu. Genç kadın deli gibi sevindi:

— Batucuğum! Batucuğum! Nasılsın?

Hakan yine dudaklarını zorlukla güldürüyordu.

— İyiyim Evdoksiya! Dışarıdaki gürültü ne?

— İranın hazinelerini getirmişler!

— Zaferin mükâfatı değil mi?

Yine güldü.

— Evdoksiya, dedi. Onun içinden istediklerini sen al... Geride kalanlarını da ülkenin fakirlerine dağıtsınlar...

— Batu bana senden büyük bir hazine olur mu?

Hemen dışarıya çıktı.

— Hakanın buyruğu!.. Bütün hazine Türk ülkesinin fakir halkına dağıtılacak!

Tekrar içeriye girdi.

Afacan Bilmece Kuponu: 18

KAZANANLAR

14 üncü sayı bilmecenin çözülüşü

...dan sağa: Çomar, Yalın, Zafer, Ha... Karamelacı, Haydarpaşa; yukarıdan ...ya: Yaz, Hak, Hu, Oya, Ata, Ada, ... Kör, Ya, Arı, Elâ, And, Nar, Nem, ...El, Pi, Asâ, Öc, Şa, İya idi.

Kazananlar

— Dinç, jandarma bölük komutanı ... Devrek Zonguldak. 2 — Argun, orta ... S. 2 A. No. 375 Kütahya. 3 — Ziya, ...ni fabrikası No. 1187 Ankara Kırık... 4 — Bahaeddin, Terakki lisesi valide ...yde sok. No. 15 Zonguldak.

Birer Mehmetçik kazananlar

— Suat, mimar Kemal ilkokulu S. 5 ...enişehir Ankara. 6 — Ahmet, Kayın ...merkez lavarında etiketçi Zonguldak. ... Asuman, Pangaltı Eşref efendi sok. ... bey Ap. No. 42-5 İstanbul. 8 — Se... Üsküdar İhsaniye Yalıboyu No. 29 ...nbul. 9 — İzzet, teftiş komiseri Harun ...emir oğlu İzmit. 10 — Metin, askerî ...ahane diş doktoru oğlu İzmit. 11 — ...al, Beyazıt Tiyatro cad. No. 94 İstan... 12 — Özdemir, Setbaşı Şaban bahçe ... No. 12 Bursa. 13 — Muzaffer, Kara... sok. No. 22 Kadıköy, İstanbul. 14 — ...man Setbaşı, Sakaldöken cad. No. 11 ...sa. 15 — Sevgi, ilkokul S. 1-B. Çatal...16 — Ata, Galatasaray lisesi No. 1358 ... da İstanbul. 17 — Aynı Hayat, Göz... istasyon cad. No. 15-3 İstanbul. 18 — ...dun, Fatih Hayriye lisesi orta kısım ... A. No. 784 İstanbul 19 — Olcay, 28 ... ilkokul S. A. 4 No. 127 İstanbul. 20 — ..., Altındağ mah. Polatlı bahçe karşı...a No. 565 Ankara. 21 — Bülent, Ca...oğlu erkek orta okulu 2 C. No. 385 İs...bul 22 — Güngör, Sen Jozef Fransız lisesi B. 4 talebelerinden Kadıköy İstanbul. 23 — Doğan, Bitim sok. No. 3 Küçük evler Ankara. 24 — Nejat, Hamam önü Sümer mah. Saka sok. No. 5 Ankara. 25 — Reha, Çamlıca Bulgurlu aygıroğlu sok No. 17 İstanbul. 26 — Bekir, Gazi lisesi B. 5 No. 622 Ankara. 27 — Yıldız, Atatürk bulvarı Niğde Ap. No. 3 Yenişehir Ankara. 28 — Türkân, Orduevi karşısında Niğde Ap. No. 4 Yenişehir Ankara. 29 — Hâmit, Beyoğlu erkek ortaokulu S. B. 3 No. 1173 İstanbul. 30 — Şükrü, Koza, kooperatifi Adapazar. 31 — Sabahaddin, Ortaköy Kabataş erkek lisesi No. 1775 şube 4-C. İstanbul. 32 — Akgün, 29 mayıs mah. Hürriyet cad. No. 9 Samsun. 33 — Nihat, Atatürk cad. No. 33 Elâzığ, 34 — Ali, Kadıköy 3 üncü ortaokul S. 3 şube C. No. 690 İstanbul. 35 — Kadri, Haydarpaşa lisesi S. 4 G. No.1855 İstanbul. 36 — Orhan, Karataş ortaokulu S. 3 A. İzmir. 37 — Erol, Alemdar 44 üncü ilkokul 5 B. No. 404 İstanbul. 38 — Altan, ziraat mücadele istasyonu müdürü oğlu Adana. 39 — Hüseyin, eski mahkeme sok. Atatürk mah. No. 15 Çanakkale. 40 — Davit, Galata Lülecihendek Hacı Sait Ap. No. 126-8 İstanbul. 41 — Çetin, Necati bey ilkokulu S. 3 No. 383 Karantina İzmir. 42 — Erdoğan, lise orta kısım 1 inci grup No. 1949 Balıkesir. 43 — Gönül, Atatürk bulvarı Foto Ap. No. 8 Yenişehir Ankara. 44 — Ogut, Pangaltı Eşref efendi sok. Fuat bey Ap. No. 42-5 İstanbul. 45 — Ercan, Galatasaray lisesi S. 7 D. No. 1465 İstanbul. 46 — Ömer, Nişantaş Şair Nigar sok. 32-2 Paskalidis Ap. İstanbul. 47 — Deha, Binbirdirek Terzihane sok. No. 14-16 zemin kat İstanbul. 48 — Yaman, Işık lisesi S. 4 İstanbul. 49 — İsmail, İsmet İnönü lisesi A 4 de No. 351 Denizli. 50 — Orhan, T. C. Ziraat bankası müdürü oğlu Akşehir.

Bilmece

10 harfli çok yapraklı bir kış sebzesiyim: Baştan 1, 2, 3 üncü harflerim gökten yağan pamuk. 2, 4, 5 inci harflerim çok sevdiğimiz birinin ismi, 9, 10 uncu harflerim güzel sanatlar, 6, 7, 8, 9, 10 uncu harflerim yaz mevsiminin başı ve sonu.

Bu bilmeceyi doğru çözenler arasında 50 kişiye muhtelif hediyeler verilecektir.

DİKKAT:

1 — Çözülerinizi bilmece kuponunuzla birlikte bir zarfın içine koyunuz.

2 — Zarfı yapıştırmayınız.

3 — Üstüne yalnız (60) paralık pul yapıştırınız.

4 — Adresi de şöyle yazınızı (Afacan 18 inci bilmece işyarlığı — Posta kutusu 617 İstanbul.

Ülkü Kitap Yurdu
İSTANBUL

Denizlerin Dibinde

(Baştarafı 5 inci sahifede)

Korsan dalgıcın arkadaşları onu, altın külçelerile beraber beklerken öbür yandan ötekinin suların üzerine yükseldiğini gördüler. Bir tesadüf eseri olarak ölümden kurtulmuş olan dalgıç, kucağında bir külçe altın olarak gemiye geldi. Arkadaşları, uzaktaki yabancı ve şüpheli motörün, bir az daha durduktan sonra uzaklaştığını gördüler.

Fakat denizlerin dibinde olup biten hâdiseden haberleri yoktu.

— Güzel hakanım, buyruğunu yerine ...rdim!

...ii.

...atu hanın halinde bir başkalık vardı. ...oksiya bunu iyiliğe hamlediyor, sevi...rdu.

...abiat insanları aldatan, onlarla eğle... ne gaddar bir varlıktı, hattâ biraz ...ra kocasının:

— Evdoksiya başımı kucağına dayaya...k istiyorum...

...eyişi onu büsbütün sevindirdi. Dikkat ...yanma oturdu. Batu hanın başını ku...na dayattı. Ellerile pek sevdiği kıvır... saçlarını okşamağa başladı.

...atu han:

— İşte böyle bunu istiyorum! Bunu istiyorum!.. diyordu.

Evdoksiyanın gözleri, birdenbire Batu hanın kendisine bakan gözlerine dikildi. Ne tuhaf şey... Bu güzel gözler sarardıkça sararıyordu. Hakanın dudakları titriyordu. Genç kadın deli gibi sordu:

— Nen var Batu?

Batu han çok zayıf bir sesle cevap verdi:

— Hiç!..

Sararan gözlerini yavaş yavaş kapatırken tekrar, titrek ve çok hafif bir sesle:

— Evdoksiya!..

Diyebildi. Belki daha birçok şeyler söyliyecekti. Ne yapsın ki birdenbire gözleri bir daha açılmamak üzere kapandı. Son sözü pek çok sevdiği karısının ismi:

— Evdoksiya!..

Öldü. Onun kucağında, kolları arasında öldü.

Çadırın içinde müthiş bir çığlık koptu.

— Öldü! Hakan öldü!..

Bunu bağıran şimdi baygın yerlerde uzanmış olan Evdoksiya idi.

***

Günlerce kendisine gelemiyen Evdoksiya, nihayet metrepolidin, kayın babası hakanın yardımile, Batuma kadar gelebilmiş, ölen sevgili kocasının bütün hâtıralarını yaşatacak her şeyi yanma almış! Ağlayarak ayrıldığı İstanbula kanlı yaşlar döke döke dönmeğe başlamıştı.

Sahibi ve Neşriyat Müdürü:
Ö. Lûtfi TARHAN

MÜESSİSİ:
M. Faruk GÜRTUNCA

Çıkaran: Ülkü Kitap Yurdu
Ankara caddesi No. 72
Basıldığı Yer: ÜLKÜ MATBAASI

Aslan Prens
ASLAN PRENSİN MÜDAFAASI ÜZERİNE NEGART AFFEDİLDİ. KIRAL ARTÜR DELİKANLI İLE ÇOK ALÂKADAR OLDU. VE ERTESİ SABAH İÇİN DAİRESİNE ÇAĞIRDI.
ŞÖVALYE HARP TALİMİ YAPMAKTA OLAN PRENSE KIRALIN EMRİNİ BİLDİRDİ.
ASLAN PRENS KRALLA KIRALİÇENİN KARŞISINDA İDİ. SİHİRBAZ KADININ SÖYLEDİKLERİ BİRER BİRER ÇIKIYORDU
ASLAN PRENS BATAKLIKTA GEÇİRDİĞİ MACERAYI KIRALLA KIRALİÇEYE ANLATTI. KENDİSİNİN DE KIRAL OĞLU OLDUĞUNU, ŞÖVALYE OLMAK İSTEDİĞİNİ SÖYLEDİ. KIRAL BUNUN YAVAŞ YAVAŞ OLACAĞINI SÖYLEYİNCE PRENS TE GAVEN'İN YANINA GİRDİ.
KENDİSİNE SÖYLENEN BÜTÜN İŞLERİ SESİNİ ÇIKARMADAN YAPIYORDU.
GECE BİRKAÇ KİŞİ ASLAN PRENSE ŞARAP İÇİRDİLER.
PRENS SARHOŞ OLUNCA KALBİNDEN GEÇENLERİ ANLATTI.
O ANLATTIKÇA HERKES KAHKAHALARLA GÜLÜYOR, ALAY EDİYORLARDI.
ASLAN PRENS BUNA KIZDI. ÜZERLERİNE SALDIRDI.
SARAY BEKÇİLERİ BU VAHŞİ BATAKLIK HEDİSİNİ YAKALADILAR HAPSETTİLER.
— ARKASI VAR —